

Victor Gram: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om sparekasser.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 249, fremsættelsen i tidenden sp. 66).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Holger Eriksen: Den mest betydende af de foreslåede ændringer er utvivlsomt den, der vedrører opgørelsen af obligationsbeholdningerne. Pengeprisen er som bekendt ukonstant, hvilket medfører, at obligationskurserne varierer stærkt. Skal beholdningerne optages til den faktiske værdi, vil sparekassernes kursreguleringsfonds svinge fra år til år, ligesom man i perioder med faldende kurser kommer ud for, at man må afskrive hele overskuddet, ja, endog risikerer, at kursreguleringsfonden er opbrugt, og at reservefonden må angribes, uden at der reelt er sket nogen formindskelse af sparekassens reserver, idet den væsentlige del af obligationsmassen jo er at betragte som anlægspapirer, der ikke røres, før udtrækning finder sted.

For at bøde lidt herpå findes der en bestemmelse om, at obligationerne må optages til gennemsnitskursen for de sidste 10 år, men jeg giver den afgivne kommissionsbetænkning, på hvilken lovforslaget er bygget, ret i, at dette ikke er en rationel ordning. I stedet foreslås der nu, at sparekasserne, hvis de ønsker det, kan opdele deres obligationsbeholdninger, således at en del af dem betegnes som likvide midler og en anden del betegnes som formueanlæg. Den førstnævnte del, der må formodes i en given situation at skulle realiseres hurtigt,

skal år for år opføres til den faktiske kursværdi, dog ikke ud over indfrielsesværdien, medens det øvrige opføres til erhvervelseskursen, dog også her med den begrænsning, at den ikke må være over indfrielsesværdien.

Det er udtrykkeligt anført, at en sparekasse i et hvilket som helst regnskabsår kan gå over til nyordningen, hvoraf man vel kan slutte, at den modsatte bevægelse ikke er tilladt.

Nu er det foreslået, at en sparekasses likvide beholdning til enhver tid skal udgøre mindst 15 pct. af gældsforpligtelsen på anfordring eller med kortere varsel end 1 måned, hvilket er rimeligt. Men hvad sker der, hvis de korte gældsforpligtelser sammen med øget udlån stiger således, at dette krav kun kan opfyldes ved at overføre obligationer fra anlægsgruppen til likviditetsgruppen? Er en sådan overførsel tilladt, hvad jeg mener den bør være, bliver forholdet mellem de to grupper da ikke ret udflydende? I hvert fald er der ikke en fast grænse imellem dem. I og for sig er der kun tale om noget rent bogholderimæssigt, og jeg er heller ikke sikker på, at nyordningen vil få større praktisk betydning. Under et stabilt renteniveau vil der altid i anlægsgruppen opsamles en vis skjult reserve alene af den grund, at kurserne på obligationer, der er købt under pari, vil stige, jo ældre obligationerne bliver, men sparekasser, der gerne vil prale med gode resultater, vil vel se deres interesse i straks at få disse reserver tillagt kursreguleringsfonden og dermed få den officielle egenkapital forøget. De vil måske derved blive fristet til at foretrække at tage risikoen for kursnedgang med angreb på reservefonden, og denne fristelse bliver ikke mindre derved, at man, hvis man anvender opdelingen, skal henlægge 10 pct. af det årlige overskud til en fond, der skal udgøre 5 pct. af den samlede anlægsbeholdning. Denne fond er ikke overflødig, thi der kan komme situationer, hvor dele af en anlægsbeholdning må realiseres, men regnskabsmæssigt bevirker den, at reservefonden og